No. 102 — 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag — 23 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

WEENEN, den 12. Augustus. Gisteren avond ten 10 ure is Z. M. de Koning van Pruissen met de Donau-stoomboot over Lintz van Ischil hier aangekomen. Langen tijd had een groot gedeelte onzer bevolking de aankomst Zr. M. verbeid, maar zich eindelijk met het invallen der nacht verstrooid. Heden middag daarentegen, toen de Koning, in eene hofkoets met zes paarden bespannen, op de daartoe ontvangen uitnoodiging van het gezantschaps-hotel, naar Schönbrun reed, werd hij door eene ontelbare menigte met een daverend vivat begroet. Heden verwacht men hier ook den Vorst van *Metternich* terug. Tusschen Budweis en Lintz moeten, op de reis naar Ischil, hunne Pruissische Majesteiten andermaal een groot gevaar geloopen hebben, daar de paarden van hun rijtuig, door een geweldig onweder verschrikt, naar men verhaalt, op hol zijn gegaan.

ENGELAND.

— De Bisschop van Londen heeft dezer dagen weder eene proef genomen, om de geringe klassen het reizen op Zondag door verhooging van onkosten moeijelijker te maken. Men had namelijk in het Lagerhuis eene clausule doorgedrongen, volgens welke directien van Spoorwegen, die Zondags wagens van de eerste en tweede klassen laten rijden, en in de week ook van de derde klasse, hiermede ook des Zondags moesten voortgaan. Dit was niet meer dan billijk; en niemand kon zich met regt daarover beklagen als de spoorweg-maatschappijen, aangezien het te vreezen stond, dat vele reizigers, die vroeger van wagens der 1. en 2. klasse gebruik maakten, nu de goedkoopere plaatsen van den derden rang zouden verkiezen. Doch de Bisschop wilde de clausule om godsdienstige redenen verworpen zien; en zoo ver gaat het Kettisme aldaar, dat de ministers het maar ter naauwernood zoo ver konden brengen, dat wagens van de derde klasse, ten minste éénmaal des Zondags heen en weder zouden rijden. Eene proef, om te bepalen dat deze rijtuigen ook van banken voorzien en tegen den invloed van het slechte weder beschut moesten zijn, mislukte geheel. Ja, het gelukte den Bisschop zelfs door te zetten, dat de eerste kersdag en de goede vrijdag als uitzonderingen op deze bepalingen zouden beschouwd worden. Zulke pogingen om de vrijheid der armere klassen te beperken, winden dezelve hoe langer hoe meer op. Iemand die gedurende de geheele week hard moet werken, en nooit uit zijn huis of de stad komt, mag waarlijk des Zondags wel eens de open lucht genieten! In allen gevalle heeft de wetgeving geen regt hem dit genot wreedelijk te verbieden zoo lang niet die klassen, tot welke hare leden zelve behooren zich tevens aan dezelfde beperking onderwerpen, vooral, dewijl dit voor deze die dagelijks tijd tot reizen hebben, bijna geene opoffering zijn. Zeker vindt men familien, die des zondags niet eene van hun eigen rijtuig gebruik maken, en welke men in de stad en op het land, dikwijls mijlen ver te voet naar de kerk ziet trekken; doch deze blijven toch altijd uitzonderingen. En wanneer het het parlement met de heiliging van den sabbath werkelijk ernst ware, dan kon het even goed het gebruik van eigen als van huurrijtuigen verbieden; zoo als men toch allen openbaren arbeid verboden heeft.

— Bij Rio Janeiro is een ijzeren stoomboot, op welke 300 personen zich bevonden, gesprongen; 50 menschen zijn omgekomen en 80 gekwetst.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. Augustus. Het bombardement van Tanger heeft den 6. Augustus eenen aanvang genomen, op het oogenblik, dat de laatste tijdingen van Marokko aan geheel Europa deden vermoeden, dat de geschillen tusschen genoemd land, Frankrijk en Spanje op eene vreedzame wijs geschikt en vereffend waren. Frankrijk eischte van Marokko vier zaken:

1°. De ontbinding van alle armée-korpsen, die zich op de grenzen tusschen Algiers en Marokko mogten bevinden;

2°. De bestraffing der Gaïds of aanvoerders, die het regt der volken ten onzen opzigte geschonden hadden, door het aanvallen van onze troepen op ons eigen grondgebied;

3°. De verdrijving of verbanning van *Abd-el-Kader* buiten het Marokkeinsche grondgebied, of ten minste zijne verplaatsing op de kust langs den Oceaan;

4°. De bepaalde vaststelling der grenzen tusschen Algiers en Marokko, ten einde in het vervolg alle botsingen voor te komen.

Den 2. Augustus, op het oogenblik dat de prins *van Joinville* de vijandelijkheden beginnen wilde, en op het tijdstip, dat het uitstel, bij het ultimatum vastgesteld, verstreek, deed de Pacha van Larache hem weten, dat de Keizer toestemde in de door Frankrijk gedane vragen, en dat hij zelve zou aankomen, om eene regtvaardige voldoening te geven. De vijandelijkheden moesten dus natuurlijk geschorst worden. Den 4. Augustus, na de eerste onderhandelingen aangeknoopt te hebben, heeft de Keizer een antwoord gegeven, waarvan de inhoud nog niet bekend is, maar hetwelk door den prins *van Joinville* als onaanneembaar wordt opgegeven. Den 3. Aug. heeft men maatregelen genomen in het belang der Europeanen, die zich nog op het Marokkaansche grondgebied bevonden. Den 6. Aug. heeft de prins *van Joinville* zich met zijn smaldeel digt onder de voorwerken van de reede begeven, en heeft van zijne schepen het vuur geopend. Hij heeft eene aanzienlijke batterij, met 80 stukken geschut, aangevallen, en na een allerhevigst gevecht van omstreeks 1 uur, was de Marokkeinsche batterij geheel en al verwoest, en hield op te vuren. De door het fransche smaldeel geledene schade is onaanzienlijk, even min de geledene verliezen aan volk. Dadelijk heeft de prins het stoomschip *la Metéore* naar Port-Vendres afgezonden, om aan het gouvernement kennis te geven, van hetgeen voorgevallen is. Bij aankomst van het stoomvaartuig te Port-Vendres heeft men onmiddelijk de tijding per telegraaf naar Parijs gezonden. De Engelsche schepen *Albion* en *Warspite* waren voor Tanger ter anker, om de Engelsche onderdanen te beschermen, toen het bombardement eenen aanvang nam. De admiraal *Owen*, die het bevel voert over het smaldeel van Gibraltar, heeft de verzekering gegeven, dat de Engelsche vloot de grootste onzijdigheid in het oog zou houden.

— De heer *van de Velde*, luitenant bij de Koninklijke Nederlandsche Marine, heeft de eer gehad aan den Koning der Franschen in eene particuliere audientie aan te bieden het eerste deel van zijn gewigtig werk over Neêrlands Indie.

— Van den heer *Pritchard* wordt nog meer moois verhaald, ten bewijze hoe hij de evangelische zedeleer in verband weet te brengen met de belangen des handels.

Een Engelsch schip was voor Haïti gekomen met eene vracht van manufacturen, met welke men zeer verlegen was. *Pritchard* klom dadelijk op den predikstoel en bestrafte den naakten toestand der inboorlingen, eindigende met aan de toehoorders bekend te maken, dat, indien zij voortaan als Christenen en als beschaafde menschen wilden leven, zij gebruik moesten maken van de goedkoope gelegenheid, welke hun thans werd aangeboden.

— Men leest in het *Journal de l'Ain*: Eene doodstraf-uitvoering heeft te Thonon, een kleine stad aan de Rhône, plaats gehad. Bij menschengeheugen had men daar geen zoodanig schouwspel gezien. Het is onmogelijk het afgrijzen te schilderen hetwelk de toebereidselen tot de doodstraf op deze anders zoo stille bevolking uitoefenden.

Niemand wilde de voorwerpen leveren welke den scherpregter noodig had. De kooplieden weigerden hem het hout, het ijzer, de koorden, alles wat hij behoefde om de galg op te rigten. Door de wet genoodzaakt, hebben zij niets willen verkoopen, maar alles gegeven.

Geen timmerman heeft aan het verfoeide werktuig willen arbeiden. In naam der wet gedwongen hun gereedschap te leenen, gaven zij al hunne bijlen, al hunne zagen, opdat men diegenen niet zoude herkennen welke door de hand van den beul waren aangeraakt. De ladder en de galg zijn door den scherpregter en zijn bediende gemaakt.

De veroordeelde heeft verkozen te voet naar de strafplaats te gaan; hetgeen zeer gelukkig was voor den gedwongen leveraar van het paard en de kar, daar het volk waarschijnlijk na afloop der strafoefening het rijtuig verbrijzeld en het paard gedood zoude hebben.

De beschuldigde was overtuigd een negenjarig kind gedood te hebben, na hetzelve eerst te hebben verminkt. Men zegt nog, dat hij, nu en dan als toovenaar optredende, het hart van een kind voor zijne betooveringen noodig had en hetzelve gedood heeft ten einde deszelfs hart te verkrijgen. Wij zullen niet in de bijzonderheden treden welke bij de uitvoering der straf hebben plaats gehad, doch zes uren daarna, verbrijselde het volk den ladder en de galg en offerde alles aan de vlammen op.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 18. Augustus. Men verneemt, dat de reis van HH. MM. den Koning en de Koningin, naar Weimar, op aanstaanden Woensdag, den 21. dezer, bepaald blijft.

ARNHEM, den 18. Augustus. De toestand van menigen landbouwer in deze streken, is door den laatsten hagelslag allertreurigst geworden, en zal gewis deszelfs geheelen ondergang moeten bevorderen, wanneer de eigenaars ter zijner tijd, met gestrengheid de verschuldigde pachten willen invorderen, en helaas geen uitstel van betaling zullen gedoogen. In de Lijmes en de Betuwe, zoo wel als in deze streken, heeft de hagelslag wel niet alle, maar vele akkers met weligen tabak, grootendeels vernield, en waaronder er zijn, waarvan de opbrengst slechts op een tiende gedeelte der gewone wordt begroot. Ook het aanhoudende regenachtige weder zal welligt tot treurige uitkomsten kunnen leiden, ofschoon het nog te velde of aan schoven op de akkers staande koren daardoor nog niet geleden heeft. Het koorn is dit jaar wel niet zoo overvloedig van stroo als het voorgaande, maar daarentegen is het beschot meer. De boekweit en de aardappelen (producten waarvan minvermogenden veel gebruik moeten maken,) staan allentwege goed, en beloven eenen ruimen oogst.

ARNHEM, den 20. Augustus. Uit het laatst ontvangen nommer der *Gazette des Tribunaux* nemen wij het volgende over:

« LONDEN, den 14. Augustus. AANVRAGE TOT GIJZELING VAN DEN KONING DER FRANSCHEN. — De heer *Bichen-Hilton*, oud-kolonel van de « *volontaires de la charte*" heeft naar Londen de wijk genomen, nadat hij vroeger menig verschil met de Parijsche regtbanken had gehad.

« Heden heeft hij zich begeven naar de regtbank van politie van Mansion-House, (op het stadhuis) voorgezeten door den alderman *Pirie*; en heeft aldaar eene geschrevene pleitmemorie voorgelezen, waarvan het voornaamste hierop nederkomt:

« Ik ben bij het Fransche gouvernement zoowel als bij deszelfs ambassadeurs te Londen zeer goed bekend; ik ben het, die in 1830, op mijne kosten heb aangeworven en uit mijnen zak heb betaald de twee regimenten « *volontaires de la charte.*" Meer dan iemand anders heb ik tot den val van *Karel X* bijgedragen, en tot de troonsbestijging door *Lodewyk Philips.* Ondertusschen ontkent die vorst eene schuld van eer, van 6,000 pond sterling, omtrent welke hij met mij is overeengekomen, en wil mij zelfs geen enkelen centime terug betalen.

De alderman Pirie: « Maar zeg mij, met een paar woorden, wat verlangt gij?

De heer Bichen-Hilton: « Het zal niet lang meer duren of de koning der Franschen komt te Londen. Ik verzoek van den lord-mayor en den achtenswaardigen alderman, die hem vertegenwoordigt, de magtiging, om Zijne Majesteit *Lodewyk Philips* te doen gevangen zetten (men lacht) als zijnde aan mij schuldig eene hoofdsom van 6,000 pond sterling.

De alderman Pirie: « De koning der Franschen zal eerst over eene maand hier komen. Geheel dezen tijd kunt gij gebruiken om deze zaak te regelen: want gij moet u met dezelve wenden tot de gewone regtbanken en geenszins tot de municipaliteit van Londen.

De heer Bichen-Hilton, heengaande: « Zeer goed: ik zal mijne klagt dan bij de regtbank aanbrengen." (*Arn. C.*)

— Een onderwijzer waarschuwt ten dringendste tegen het gebruik van gekleurde of beschilderde griffies, die alhier sedert eenigen tijd aan de schooljeugd worden verkocht. Men kan de kinderen niet beletten die in den mond te nemen, en echter loopen zij gevaar daardoor vergiftigd te worden. (*Handelsbl.*)

*

GEMENGDE BERIGTEN.

Onder het geroep van *Vive le Roi!* is Tanger door het Fransche kanon vernield. De Keizer van Marokko is met zijne vrouwen en gesnedenen een landtochtje gaan doen. Abd-el-Kader blijft altijd een harde noot om te kraken; menig Fransch gebit heeft er zich stomp op gebeten. — De inteekening voor een standbeeld van Walter Scott, te Edemburg, is vol *gedanst*. Een bal masqué heeft daartoe 1200 p. st. opgebragt; een Lord was als tempelridder, en o tempore! o mores! een Luitenant ter Zee, Rob Pail genaamd, als *Iounhoë* gekleed; (die Luitenant moet niet zwaar van baard zijn geweest. (H. B.) — De jonge lui uit de Polytechnische school te Parijs hebben gezamenlijk het examen geweigerd. (Waar of zich de oppositie al niet nestelt; de lieve jeugd *rebels* tegen de schoolmeester! dat komt van de noodlottige afschaffing van de plak. — De Gouverneur van Noord-Holland, met de mannen die men Gedeputeerde Staten noemt, hebben de dijken aan den Helder bekeken. — 5000 mark fijn zilver in baren te koop. — De *Dansomanie* schijnt in Amsterdam tot razernij over te slaan; verschillende dans-professoren bieden zich aan tot het geven van onderwijs in de Bohemer en Weener *Polka*; (rare naam!) eerst was het *Houpsa*, toen *Sleifer*, vervolgens *Santeuse*, eindelijk *Galopade*; de naam doet niets ter zaak: de griep, longontsteking, kramphoest en tering dansen altijd mede, even als de helsche nonnen uit *Robert le Diable*. — De Ned. vereeniging *tot afschaffing van sterke drank*, heeft een adres aan de Tweede Kamer ingediend *tot bestraffing van de dronkenschap.* De heer du Paro noemt een dronkaard en phijsisch gekrenkt mensch. Wat loopen er dan geene jeneverslurpers, alias gekrenkte menschen, in kielen, peijen en zwarte rokken gekleed, over 's heeren straten! Indien de gevangenisstraf voor publieke dronkenschap wordt goedgekeurd, (want die hem incognito van den draad geeft is er natuurlijk buiten) dan loopt men gevaar, dat gedurende den winter vele van de broodelooze gemeente zich expresselijk zat zullen drinken, om de bezorgde kost voor drie of zes maanden te hebben. Het is dus best *van der Veens* en *Boonekamps bitter*, *grokjes*, *sneeuwballetjes* enz. enz. door *eau sucrée*, *gortwater* of koningsbier te vervangen, en die dan zijne zinnen eens wil verzetten of die muizennesten uit het hoofd jagen en geen wijn, punch of cognac kan betalen, rookt, even als de Turken, zijn opium, en droomt zich in .... de Ommerschans.

Ingezonden Stukken.

Het in de *Arnhemsche Courant* van den 14. Augustus ll. geplaatste artikel, waarbij een verhaal wordt gegeven, hoe in eene zekere stad van Zeeland eene der stedelijke belastingen, die op de boter, namelijk, wordt verantwoord, zal zekerlijk in Zeelands steden, waar belasting op boter geheven wordt, niet weinig opzien hebben gebaard, te meer daar zelfs de achtbare overheid niet wordt gespaard.

Zoodat ieder weldenkend mensch zekerlijk zal vragen: Zou dat verhaal geen fabel zijn?

Zouden de overheidspersonen daarin opgenoemd dan zoo maar blindelings hun eigenbelang en dat van anderen in de waagschaal stellen?

Waarom heeft dan de in het verhaal bedoelde Hoofd-Ambtenaar zelfs geen kennis gegeven aan het openbaar ministerie, immers hij is verantwoordelijk voor de onder

hem staande Hoofd-Commies en Commiezen, en de ontvangene stedelijke lasten; de gelden daarvan afkomende, worden toch zekerlijk bij hem gestort, zoodat hij zoo wel als de stedelijke kas daardoor is benadeeld geworden?

Zoude niet ieder, wanneer het verhaal waarheid behelst, en wanneer hij daartoe door behoefte gedreven werd, wenschen een zoogenaamden gunsteling te wezen?

Zouden niet velen, wanneer zij in de gelegenheid waren, zorgen dat in hunne zakken wat bleef hangen, immers gelegenheid maakt genegenheid?

Is het geen bewijs, door het niet ontkennen, dat het waarlijk menschen zijn die geene verstokte booswichten zijn, en is hun weinig tractement niet als de hoofdoorzaak dier handelwijs aan te merken, vooral wanneer zij vrouw en kinderen te onderhouden hebben?

Het is volkomene waarheid dat het kwaad moet gestraft worden; maar iemand die uit behoefte steelt zal toch immers minder strafbaar zijn, dan die steelt uit geldzucht?

De Hoofd-Ambtenaar heeft het kwaad ontdekt; maar is dat welligt niet een mensch zonder vrouw of kinderen, en bovendien nog rijk, want zelden zijn menschen zonder rijkdom, met zoodadige posten begunstigd, en is diens tractement bovendien niet vijf malen of meer, grooter dan dat der Commiezen?

En als dien Hoofd-Ambtenaar zoo veel ontdekkings-lust bezit, waarom geeft hij dan aan zijne ambtgenooten geen ontdekkings middel aan de hand, om het brood, vleesch en andere artikelen, die aan stedelijke lasten onderhevig zijn, behoorlijk bij den invoer te doen wegen, want er zijn steden in Zeeland, waar zulks niet gebruikelijk is, of zijn de invoerders van zoodanige goederen alle brave lieden, die de stedelijke kas geen cent zullen te kort doen; of gebruikt hij zelf van dat brood en vleesch enz., of moeten alleen de boterverkoopers, door den invoer bevoordeeld worden, of betalen broodbakkers, vleeschhouwers enz. geen stedelijke opcenten?

En nog, waarom deelt dien Hoofd-Ambtenaar geene middelen aan zijne ambtgenooten mede, om, aangezien in zekere Zeeuwsche stad de onattentie schijnt te bestaan, wanneer goederen, waarvan restitutie van belasting moet plaats hebben, en waarvan door hem zelve het bewijs van vervoer wordt afgegeven, niet door de Commiezen, behoorlijk op een daartoe geschikt register wordt aangeteekend, ten bewijze dat de vervoer wezentlijk heeft plaats gehad, alleenlijk wordt het vervoer biljetje nu door de Commiezen gefiateerd, en deze zijn ongelukkiglijk vergeetachtig, dan zou immers wanneer een zoogenaamd biljetje mogt zijn verloren geraakt, de belanghebbende zich op zoodanig register kunnen beroepen, of is het gebrek van zulk een register ingesteld, omdat de stedelijke administratien, zich zoude kunnen verrijken, ingeval het mogt gebeuren, dat zulk een papiertje, (biljetje) bij ongeluk door nalatigheid van bedienden of andersints niet mogt kunnen worden vertoond, ten einde de bedoelde restitutie te erlangen?

Is dien Hoofd-Ambtenaar een nieuwling in de leer en handhaver der waarheid bevattende spreuk:

« De spin die weeft een web, om vliegen in te vangen,
« De grooten vliegen door maar kleinen blijven hangen."

Is de schrijver van het bedoelde verhaal een mensch die zeggen kan:

« Ik mag de splinter zien van eenen ander, want ik heb geen balk in mijn eigen oog." Zoo ja! laat dan een ieder zorgen dat keukenmeiden en schooljongens geen commentarien van hem maken. D.

MENGELINGEN.

Het mooije Weeuwtje van Londen.

Naar een Engelsch volksverhaal.

In het begin der regering van Eduard I woonde te Londen eene vrolijke, zeer rijke en even schoone weduwe van een en twintig jaren, slank en rijzig van gestalte en met voorname, maar bescheiden wezenstrekken. Haar gelaat was ovaal, haar en oog schitterend zwart, het voorhoofd hoog, de neus fijn gebogen, de wangen zacht blozend, de mond klein en sierlijk besneden, de kleur donker, maar niet bruin; kortom vrouw Alice was eene bekoorlijke en, gelijk reeds vermeld is, zeer rijke dame. Zij was de afgod haars vaders, die wel nog twee zonen had, maar met deze overhoop lag, zoodat hij hen dikwijls ter deure uitwierp en plegtig verklaarde, hen met der tijd nog te zullen onterven. Ook is er geen twijfel aan, of hij zou dit zijn voornemen volvoerd hebben, ware niet de oudste in de rivier verdronken, terwijl de ander bij eene vechtpartij met de nachtwachts zijn leven liet. Bij des ouden mans dood viel al zijn Mammon aan zijne « lieve dochter Alice" toe, die toen even in haar een en twintigste jaar en eerst weinig jaren geleden voor de eerste maal in den heiligen echtestaat getreden was.

Zoo de lezer zich nu echter al over de jeugd der schoone weduwe verwondert, hoe zal hij nog meer verbaasd staan, te vernemen, dat zij reeds weduwe van haar vijfden man is, ja, op het punt staat, om zich met den zesden te verbinden! Deze gelukkige was meester Simon Shard, linnenhandelaar op den Cornhill, die eene gevulde beurs, eene tonronde figuur, een roodwangig volle-maansgezigt en zijn twee en vijftigste jaar achter den rug had. Men wilde weten, dat Simon reeds na de drie eerste huwelijken zijn hart aan de schoone Alice verloren, maar eerst na den dood des vierden mans moed gehad had, om haar dat aan te bieden, alswanneer hij moest vernemen, dat zij ongelukkigerwijze reeds op zijn onmiddelijken voorganger smoorlijk was verliefd. Thans, na het overlijden van den vijfden, herhaalde hij zijn aanzoek, werd aangenomen en kreeg Alice tot zijne vrouw.

Nadat zij zes maanden, naar het scheen zeer gelukkig, met elkander geleefd hadden, werd heer Shard op een morgen, zonder voorafgegane ziekte, dood in zijn bed gevonden. Dat is zeer bevreemdend zal de lezer denken. Vrouw Alicia buren dachten even zoo; want al hare mannen waren, zonderling genoeg, onder soortgelijke omstandigheden gestorven. Allerlei argwaan ontstond en werd met elk sterfgeval luider en duurzamer. « Voorwaar!" meenden de meest gematigden, al naar gelang hunne denkwijze omtrent het huwelijk was: « vrouw Alice is de ongelukkigste — de gelukkigste vrouw!" Anderen trokken een bedenkelijk gezigt, schenen het hunne te denken en vergenoegden zich met de opmerking: « Inderdaad hoogst zonderling!" — Zoo voor als na echter was het gedrag der weduwe onberispelijk, ja lofwaardig zelfs geweest. Zij was vroom, milddadig, eene dienstvaardige buurvrouw, eene getrouwe vriendin, en kwam al hare burgerlijke en huiselijke verpligtingen met zoo veel naauwgezetheid na, dat zelfs zij, die haar in 't geheim om haren rijkdom, hare schoonheid, misschien om haar geluk benijdden, haar in den beginne openlijk niets kwaads durfden nageven. De zesde herhaling van hetzelfde raadselachtig geval maakte ten laatste evenwel de tongen los, of welligt uitte de argwaan zich nu vrijer, wijl heer Shard, een man van grooten invloed in Oud-Londen was geweest, zijne familie in de schatting der menschen hoog stond aangeschreven en hij een neef had, die ten tijde van zijn dood *sheriff* (vrederegter) was en nu bij zijn eerlijken naam zwoer, de zaak wel spoedig op het spoor te zullen komen. Werkelijk verscheen deze ook den volgenden morgen met zijne geregtsdienaars voor vrouw Alices deur, en de gansche buurt rekende nu hare schuld reeds zoo goed als bewezen. Thans zag zich de zoo lang gekoesterde argwaan door het geregt zelf geregtvaardigd; thans was hare vroomheid huichelarij, hare milddadigheid ijdele pronk en praal geweest; thans werd hare goedheid en menschlievendheid zelfs door de zulken, dien zij welgedaan had, misduid en zij zelve, op zijn goed Engelsch, voor eene moordenares uitgekreten.

Terwijl dit buiten vrouw Alices huis voorviel, vond daar binnendeurs een ander tooneel plaats. De sheriff werd ingelaten en door eene gansche schaar geroepen en ongeroepen gasten op den voet gevolgd. De weduwe zat bij het bed van haren overleden man en scheen eene lijkschouwing niet te vreezen, maar integendeel vurig te wenschen zelfs. Het lijk werd met de meeste zorgvuldigheid onderzocht, maar niet het minste spoor van geweldadigheid of beleediging, van vergif of dolk ontdekt; alles was en bleef even onverdacht als raadselachtig. Enkelen der aanwezigen, die als groote menschenkenners de weduwe gedurende de schouwing scherp in het oog gehouden hadden, wilden haar gedrag volmaakt natuurlijk hebben bevonden, want zij scheen half verontwaardigd over de aanklagt, half ter neergeslagen door het geval, dat daartoe aanleiding gegeven had. Hare onschuld werd niet zoodra aan de buren bekend, of deze beklaagden de arme weduwe hoogelijk wegens het haar aangedaan onregt en verwonderden zich, hoe men haar met mogelijkheid zulke booze dingen had kunnen nageven.

Na verloop van weinige dagen zou wijlen de heer Simon Shard worden bijgezet in vrouw Alices familiegraf in de St. Michaëliskerk, dat, zij schoon het vrij ruim was, wel enkel met doode mannen scheen te willen aanvullen. De St. Michaëliskerk ligt aan 't oostelijk einde van Cornhill, en halfweg deze kerk en vrouw Alices huis stond eene herberg, « De zeven sterren," waar in den namiddag van heer Shards begrafenis een gezelschap eerzame burgers vrolijk vergaderd was, want heer Martin Lessonour, een jong koopman, was gelukkig van eene lange reis naar de Middellandsche zee teruggekeerd, en deze heugelijke omstandigheid zoude hier nu plegtig gevierd worden.

Lessonour was nog geen dertig jaar oud, slank, sterk en welgebouwd, met fraaije, mannelijke trekken en blaauwe oogen, die geest en leven teekenden; zijne gelaatskleur was van nature blank, maar gebruind door zon en weder, die ook zijn blond, in lange lokken over nek en schouders neergolvend haar eenigzins donkerder gekleurd hadden; in een woord: hij was een knap man, en hij wist dat ook wel. Als hij 't er op gezet had, was hij de vrolijkste onder de vrolijken; doch zoodra zijne zaken hem riepen, werd hij zoo ernstig en bedaard, alsof nooit een extra glas wijn over zijne lippen gekomen was, zoodat hij bij deftigen en bij vrolijken even goed was gezien. De oudste en rijkste burgers knikten hem in 't voorbijgaan vriendelijk toe, eene beleefdheid, die hij nogtans ten deele aan zijne hoogbejaarden, schatrijken oom te danken had, wiens lieveling en eenige erfgenaam hij was.

Op den gezegden namiddag nu zat hij juist met zijne vrienden in dol jolige stemming aan tafel, toen een, die zijne plaats digtst bij het raam had, den begrafenistrein van wijlen heer Shard zag aankomen en de overigen daarop opmerkzaam maakte. Als eerbare Christenen staakten zij hunne vrolijkheid en snelden naar het venster, om de lijkstaatsie mede aan te zien, die volgens 't gebruik van dien tijd uitermate deftig en prachtig was. De meeste aanwezenden kenden de nadere bijzonderheden van dit sterfgeval, en heer Lessonour luisterde begeerig naar de zonderbare geschiedenis van de rijke weduwe van Cornhill, toen deze zelve, met een bedroefd en beschreid gezigt, gelijk 't eener rouwdragende betaamt, digt onder het venster langs kwam.

« Ze zij, wat zij wil," riep de jonge koopman, « bij de zuilen van Hercules! 't is eene heerlijke Evasdochter en ze stapt daar heen als eene keizerin."

« Eene heks is ze, heer Lessonour," hernam de oudste zijner gasten, « eene venijnige heks; geloof dat van een eerlijk man, die van zulke dingen kennis. . ."

« En zelf een boozen kwelduivel in huis heeft," voegde een ander er bij, en de gansche broederschap schaterde het uit. Heer Lessonour lachte niet mede, de overigen gingen weder op hunne plaats aan de welbereide tafel, doch de jonge koopman zette zich met zijne wijnkruik alleen in de vensterbank, om, naar hij zeide, de schoone vrouw bij haar terugkomen uit de kerk nogmaals te bewonderen. Hij verzocht het gezelschap, hem iets meer van haar te vertellen, waarop heer Andrews vrouw Alices leven en avonturen prijs gaf. Martin Lessonour luisterde zwijgend toe. « Bij mijn eerlijk woord, eene vreemde geschiedenis!" riep hij ten laatste. « Schoon, waar of niet waar, gij moogt mij voor een domkop uitmaken, als ik niet binnen de eerste vier en twintig uren langs den een of anderen weg met die beheksde weduwe in nadere kennis raak."

Allen keken vreemd op; sommigen meenden, dat dit niet mogelijk was; de ouderen en nader bekenden, rieden het hem ernstig af.

« Wij willen het dadelijk zien, mijne vrolijke heeren," sprak Lessonour; « want kijkt! daar komt de dame aan, alsof ze geroepen was!" Hij sprong op, drukte zich de muts op een oor, snelde ter deur uit en ging midden op de straat, waar Alice met weinige bedienden voorbij moest komen. Hier bleef hij staan, tot zij nog twee of drie passen van hem af was, en trad toen terug, om haar plaats te maken. Zij zag op, beider oogen ontmoetten elkander, hij maakte eene beleefde buiging en trad nog verder achteruit. Vrouw Alice keerde zich af, om over de straat te steken, toen haar eenige ruiters in den weg kwamen. Lessonour trad nu op haar toe en zeide: « Schoone vrouw, veroorloof eenen vreemde, zijn pligt te doen en u te geleiden." Zij neeg en nam den arm, dien hij haar aanbood. Nadat hij haar over de straat geleid en eenige beleefde woorden met haar gewisseld had, verliet hij haar en keerde naar zijne vrienden terug, die zijne stoute galanterie van uit het venster hadden aangezien en hem met zijne fijne manieren geluk wenschten.

Martin droomde den ganschen nacht van de mooije weduwe en was met het eerste daglicht uit de veêren. Dadelijk werden zijne koffers tot drie of viermaal toe gemonsterd, tot hij voor den dag van heden de fraaiste en best passende dragt gekozen had. Zijne kleeding bestond in eene wambuis met korten broek en kouzen van donkere kleur, maar werd buiten de mouwen grootendeels door een langen, klaretkleurigen mantel, die hem tot de hielen reikte, bedekt. Deze was van voren open; doch boven met drie zilveren knoopen vastgemaakt, en aan de wijde openingen, door welke hij de armen stak, alsmede van voren, van achteren en beneden aan den rand met zilveren boordsel omzoomd. Eene hooge puntige muts met langen sleep en een paar spitse toot-schoenen voltooiden zijne uitrusting. Hij koos vervolgens een paar stukken zwart en grijs bombazijn, die hij van zijne laatste reis van Sicilië had medegebragt, bond ze met een zijden snoer vast en ging na het ontbijt met zijn bundel onder den arm op weg. Hij meldde zich bij Alice aan en werd dadelijk toegelaten. In de keurigste uitdrukkingen wist hij thans zijne indringelijkheid alleen met de geringe beleefdheidsdienst te verontschuldigen, die hij gisteren het geluk had gehad van haar te bewijzen, en de erkentelijkheid der weduwe werd gedurig inniger, naar mate hij zijne verdienste meer zocht te verkleinen. Nadat zij elkaar veel verpligtends gezegd hadden, verzocht hij haar eerbiedig, den inhoud van zijn bundel te onderzoeken, en liet daarbij van zijne omstandigheden en vooruitzigten zoo veel verluiden, als de betamelijkheid slechts veroorloofde. Toen zij twee stukken bombazijn gekozen had en naar den prijs daarvan vroeg, verzocht hij haar, die als een gering bewijs zijner hoogachting aan te nemen. Dit gaf aanleiding tot nieuwe beleefdheden, en vrouw Alice stemde eindelijk met veel bevalligheid toe, het fraaije geschenk van den jongen man aan te nemen, waarop zij met wederkeerig welgevallen van elkaar afscheid namen.

Hij herhaalde zijne bezoeken en beider genegenheid scheen van dag tot dag te klimmen. Hij was betooverd door haar verstand, hare bescheidenheid en schoonheid, en zij door zijn mannelijk voorkomen, zijne rondborstigheid en aangenamen omgang niet minder ingenomen. Dikwijls zat zij uren lang aan zijne zijde en hoorde hem van zijne vreemde avonturen, op de hooge zee, van de wonderen, die hij in Spanje en Italië gezien had, en van zijne bezoeken in Venetië en Genua vertellen; en daar hij merkte, dat zij in zulke dingen behagen vond, werd de waarheid ook somtijds wel met eenige verdichting vermengd en eene gewone zaak, zoo goed het ging, opgesierd; kortom, zij beviel elkander zoo goed, dat zij, zoodra het fatsoen het veroorloofde, in het huwelijk traden, zijnde geen van beiden door het lot, dat alle mannen van Alice scheen te moeten treffen, afgeschrikt. Alle toebereidselen tot deze plegtigheid waren uiterst schitterend, alle burgers van eenige beteekenis, die aan de eene of de andere partij bekend waren, vereerden het feest met hunne tegenwoordigheid en bragten een heerleger van vrouwen, zoons en dochters, neven en nichten, vrienden en bekenden mede. De bruid droeg . . . . maar wij willen den lezer met eene beschrijving van den prachtigen opschik van het jonge paar niet vermoeijen, en zwijgen ook van al de feestelijkheden en mommerijen, welke op den heugelijken trouwdag aan het huis van vrouw Alice plaats vonden en die zoo prachtig en luisterrijk waren, dat gansch Londen er met ophef van gewaagde.

Na deze hernieuwe vereeniging scheen voor vrouw Alice een geheel nieuw leven te beginnen. Zij werd opgeruimder en zocht meer omgang dan te voren, hoewel zij niet, gelijk de juffrouwen van onzen tijd, tot gezelschappen hare toevlugt nam, om zoo lang mogelijk van haren man ontslagen te zijn; integendeel scheen zij hem dagelijks meer lief te krijgen, en was ook hij haar in gelijke mate toegedaan. Reeds waren zij bijna vier maanden getrouwd en hadden, — wat sterk is — nog geen zwart gezigt, geen onvriendelijk woord zamen gewisseld. Daar Lessonour van zijne vrouw niets onredelijks verlangde, vond hij bij haar steeds eene pligtmatige gehoorzaamheid. Toen zij echter eens op een schemeravond op eene lage kanapé stil naast elkander zaten en in de flikkerende vlam van het haardvuur tuurden, ontglipte vrouw Alice een zware zucht. (Vervolg hierna.)

LE JUIF ERRANT, van E. SUE.

Na 100,000 francs ontvangen te hebben voor het regt om den *Juif Errant* in het feuilleton van den Constitutionel op te nemen, heeft de heer Eugène Sue aan een boekverkooper voor den tijd van 10 jaren de publicatie van den *Juif Errant* verkocht voor den prijs van 110,000 francs. Ongelukkiglijk krijgt Eugène Sue daarvan slechts 80,000 franc, aangezien hij 30,000 francs aan de heeren Charles Gosselin en Bethune, zijne vorige uitgevers, moet betalen. Deze hebben nl. bij eene geslotene overeenkomst met Eugène Sue, vier jaren geleden, al de uitkomende werken van den schrijver gekocht, onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat Eugène Sue, in geval hij een nieuw werk aan eenen anderen uitgever verkocht, voor ieder boekdeel hun eene schadevergoeding van 1000 kroonen betalen moest. De toekomst zal leeren, of ten opzigte van den *Juif Errant* de beste winst niet is voor de heeren de Bethune en Gosselin.

Het belangrijkste voorval, dat Dingsdag, den 25. Junij, te Parijs plaats had, was de verschijning van het eerste hoofdstuk van den *Juif Errant*. In de koffijhuizen en in de leeskabinetten scheurde men elkander den *Constitutionel* uit de handen, ten einde den inhoud te leeren kennen van dit werk, hetwelk uit tien deelen zal bestaan, en den schrijver 5000 livres rente verzekert. Hetgeen het zonderlingste scheen, was de schildering van de schoenzool van den Joodschen wandelaar, waarop zeven spijkers een kruis vormden. Overigens belooft dit begin veel. De geheimzinnige verschijnt reeds in de eerste regels, en aan de verbeelding van den lezer wordt de keuze overgelaten van de meest romaneske en wonderlijkste avonturen. Ziet daar dan voor de liefhebbers van Mengelwerk een zeker genot voor minstens twee jaren!

CORRESPONDENTIE.

Het stuk van Jan de Verwonderaar, uit M., kan niet geplaatst worden, als zijnde personeel en gedeeltelijk handelende over eenen overleden persoon.

— Heeren Geabonneerden die het bedrag van de tot ultimo Junij 1844 verschenen kwartalen nog niet hebben voldaan, worden verzocht hetzelve vóór den 1. September franco in te zenden, ten einde geene vertraging of staking in het ontvangen dezer Courant te ondervinden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22. Augustus. Sedert den 20. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Racchorse, I. Pembusch, Brutus, W. Harveij, beide Rio Janeiro, koffij, Anna, W. de Boo, Londen, stukgoed; Fenelon, J. Barkentijn, Havannah, suiker; Pegasus, A. Pekonpak, St. Petersburg, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Cuba, S. Blanchard, Cadix, ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg,
22 Augustus 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.20	Winter garst	f 4.60
N. dito dito (1843)	« 8.30	Zomergarst	« 4.00
J. Walch. dito	« 8.40	N. W. idem	« 4.60
Nieuwe dito (1843)	« 8.70	N. W. Gr. Erwten	« 6.00
N. Rogge	« 5.00	W. Bruine dito	«
J. Rogge	« 5.50	N. W. Paardenboonen	« 5.00
Z. dito	«	N. Z. dito	«
Koolzaad	« 10.60	Raapolie	f 40.00 p. [illegible]
Z. dito	«	Patentolie	« 42.50 «
St. Joosland dito	«	Lijnolie	« 56.00 «
Haver	«	Raapkoeken f	dp 1040 [illegible]
Boekweit	«	Lijnkoeken «	« 106 [illegible]

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.